

være Anledning til først at lade den træde i Kraft en vis Tid f. Ex. 3 Maaneder efter dens Tinglæsning for derved at give Kreditorer efter Haandskrift, som hidtil have i denne Betskaffen af deres Krav troet sig tilstrækkelig betryggede, Leilighed til, om de ansee det fornødent, at forskaffe sig yderligere Sikkerhed; men dette, som ikke er tiltraadt af Kommissionens øvrige Medlemmer, skal jeg blot gjøre til Gjenstand for en Hensigtning.

Konsekvensen af vor sidstnævnte Indstilling leder os til et Forslag, betræffende Likvidation af Kontrafordringer i Fallitboer. Sagens Natur synes at tilsiige, at den, der har et Tilgodehavende hos sin Kreditor, ikkun er Debitor til denne for Differencen, og det Hensyn, der har foranlediget L. 5—14—6, navnlig det Ophold, som ulikvide Fordringers Bevisliggjørelse kan medføre, finder ikke Anvendelse i Fallitboer, hvor Opgjørelse ei kan skee, før ogsaa Modfordringens Størrelse er konstateret. Nødvendigheden af i den Henseende at gjøre en Forandring i det hidtil Gældende fremtræder især, naar Man seer hen til Bexelsgjæld, idet en Bexelskyldner til et Fallitbo kan, uanset at han paa samme har en Bexelsfordring af lige Størrelse, ifølge Frd. 18de Mai 1825 § 69 udsættes for at lide Dom og Execution for sin Gjæld, medens han, med sin lige gyldige Modfordring, maa oppebie Boets Slutning og da muligens nøies med en ringe Dividende. Vi formene derfor, at det bør bestemmes, at alle retmæssige Fordringer, uden Hensyn til deres øvrige Betskaffen, skulle kunne likvideres i Fallitboer, dog, for at forebygge Misbrug, kun under Betingelse af, at de ere erhvervede før Fallitens Udbrud. Reises der Tvivl om, at det Modsatte er Tilfældet, uden at dog Boet herfor kan føre Bevis, maatte Fordringens Eier, og det endog skjøndt der ikke mod ham er tilveiebragt saadan Formodning, som L. 1—14—6 omhandler, med sin Ed bekræfte den tidligere Erhvervelse, hvilken Ed formentlig kunde modtages af den ordinære Skifteret. For at sikke denne Likvidationsret maatte det med Hensyn til Boets Fordringer efter Haandskrift — hvad Regningskrav angaaer, er det alt nu Reglen, at Likvidation kan gjøres gjeldende mod Cessionarius

— være Skifteforvalteren forment at borttransportere nogen Fordring saaledes, at Debtors Likvidationsret derved udelukkes, dog under Forudsætning af, at Kontrakravet af Debitor er anmeldt i Boet inden Proklamas Udløb.

§ Overensstemmelse hermed indstille vi:

XII. § Fallitboer skulle alle retmæssige Fordringer uden Hensyn til deres øvrige Betskaffen kunne likvideres, dog ikkun forsaavidt de af Anmelderen ere erhvervede inden Fallitens Udbrud. Reises der Tvivl herom, og Bevis for, at det Modsatte er Tilfældet, ikke af Boet kan præsteres, bør Fordringens Eier for at opnaae Likvidation med sin Ed bekræfte den tidligere Erhvervelse, hvilken Ed kan modtages af den ordinære Skifteret i en dertil behørig tillyst Skiftesamling. Et Fallitboes Fordringer efter Haandskrift maae ikke af Skifteforvalteren borttransporteres saaledes, at Debtors Likvidationsret derved udelukkes, medmindre Debitor har forsømt i Boet at anmelden sit Kontrakrav inden Proklamas Udløb.

Ligesom det for Kreditorerne i et Fallitbo er af Bigtighed snarest muligt at opnaae Betaling af deres Tilgodehavende, saaledes maa det og være Skifteforvalteren hørt, naar der haves kontant Beholdning i Boet, ved deraf at gjøre de Udtællinger, hvorved der ei kan haves Betænelighed, at frie sig for det Ansvar, som Opbevaring af saadan Beholdning, der ei altid hensigtsmæssigen kan frugtbargøres ved Indsættelse i Statskassen eller Nationalbanken, kan medføre. Det er derfor allerede nu ei sjældent, at der gjøres foreløbige Udbetalinger, hvor Saavant kan skee, uden at muligt Ansvar deraf kunde resultere. Men der turde dog efter vor Formening være Føie til at give Skifteforvalteren et Paalæg om at iagttage denne Fremgangsmaade, og vi, Larsen og Hansen, foreslaae derfor, at det bestemmes: